JUMĂTATE DE SECOL DE VOLEI ROMÂNESC

JUBILEU

In marea carte a voleiului românesc se aștern acum cele din urmă pagini ale unei istorii de o jumătate de veac. Moment remarcabil, cu tentă festivă, care îndeamnă la oprirea pentru o clipă și la privirea retrospectivă a filelor acestei istorii. Cînd anume a poposit pe meleagurile noastre noul joc sportiv, inventat de profesorul american William G. Morgan în 1895, nu se știe cu precizie. Amintirile celor care au trăit aproape de mediul sportiv de la începutul secolului nostru se opresc la anul 1919, cînd fără a se cunoaște o dată precisă — prima minge de volei ar fi făcut obișnuitul du-te-vino peste o plasă întinsă între doi stîlpi. Atunci, cu 5 decenii în urmă, noul joc lua primul contact cu pămîntul românesc. Jucat inițial după reguli arbitrare, voleiul și-a petrecut copilăria în curțile școlilor și în cercurile intelectuale, neluat în seamă de cronicarii vremii, cucerind mai apoi, pe nesimțite, simpatia tuturor. Pretutindeni, alături de tot mai numeroșii săi prieteni, de loc pretențios în ce privește ambianța și îngăduitor cu cei care-i ignorau regulile, el oferea, fără zgîrcenie, clipe de destindere și voie bună. Poate că aceasta-i taina marilor sale succese de public. Căci ce alt sport, în afară de fotbal, și-a cîștigat la noi mai mulți adepți ca voleiul?

Și, cînd resortul uimitoarei sale vitalități s-a declanșat, noul joc sportiv a luat drumul performanței. Apar echipe stabile, mici campionate locale de băieți și fete care, înmulțindu-se, au grăbit crearea unui for conducător, mai întîi alături de cel al baschetului, apoi ca entitate aparte. In sfîrșit, primele campionate naționale, primele ierarhizări, ieșirea din pionierat și inaugurarea, după eliberarea țării, a capitolului celui mai dens din istoria voleiului românesc. Cucerirea integrală a maselor și consolidarea performanței au catapultat sportul românesc cu mingea peste plasă în arena internațională, în care avea să urce treaptă cu treaptă, pînă în sfera „aristocrației" mondiale; mereu în lupta pentru medaliile marilor competiții, de la care a culeș aproape întotdeauna — în special la băieți — aur, argint și bronz. Dar nu numai atît, ci și o binemeritată faimă, consolidînd prestigiul sportiv al țării noastre pe plan internațional.

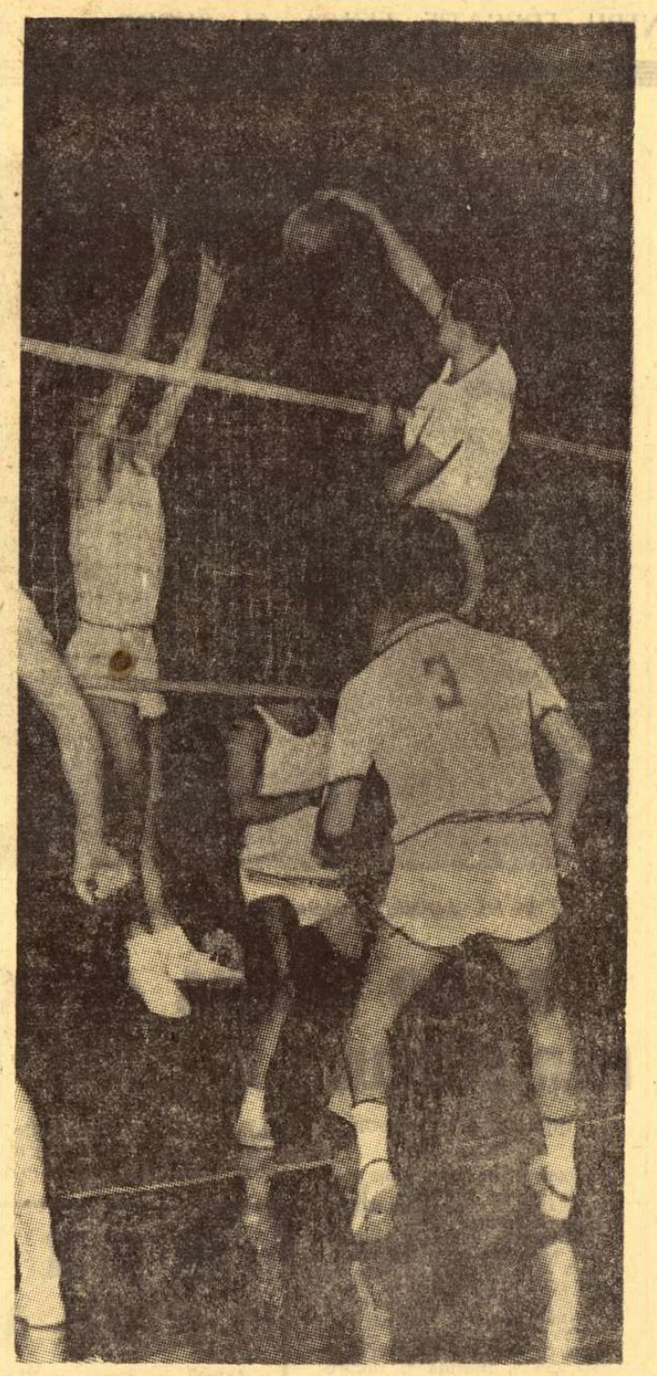

Duel á la Bejart între 4 mariași ai fileului: dinamoviștii Schreiber și Ganciu față în față cu rapidiștii Plocon și Pavel, într-una din finalele „C.C.E."

PRIMA COMPETIȚIE INTERNAȚIONALĂ — PRIMUL MARE SUCCES

Pentru familia nu prea numeroasă a voleibaliștilor care se întîlneau, acum vreo 25 de ani, săptămînă de săptămînă, pentru obișnuitele partide, sub umbra dudului de pe terenul Sportul Studențesc, de lîngă Facultatea de Drept, vestea organizării la București a primei competiții internaționale — Campionatele balcanice — a produs emoții deosebite, atît în tabăra fetelor, cît și în cea a băieților.

Era pentru prima oară cînd se punea problema selecționării unui lot reprezentativ și cînd aveam ocazia să vedem evoluînd jucători străini, cu alte stiluri și concepții de joc, cu alte metode de pregătire, poate deosebite de ale noastre.

Pînă atunci, apreciasem evoluția unui student polonez (numit, pare-mi-se, Kratowil), care folosea serviciul de sus în forță și, mai ales, atacul necruțător al unui ofițer de aviație sovietic, Alaverdo, component al reprezentativei U.R.S.S. Nu văzusem însă o întreagă echipă străină.

Alegerea sextetelor române și a rezervelor lor nu cerea prea multă bătaie de cap, deoarece jucătorii și jucătoarele erau puțini la număr și binecunoscuți, iar ierarhizarea o făcuseră deja întîlnirile directe de pe terenurile Capitalei, aproape singura „oază" a voleiului pe atunci.

La băieți a fost alcătuit, astfel, un lot de 8 jucători — cîțiva dintre ei și baschetbaliști de națională — pe scheletul echipei „Medicina" (Niky Dragomirescu, Titi Medianu, Mimi Patras și Melonte Popescu), la care se adăugau Costy Herold („Venus") și subsemnatul, care făceam parte din echipa Liceului Cantemir, „Avîntul Sportiv", iar ca rezerve au fost chemați Ladislau Victor și Mircea Raianu, ambii de la „Marina".

Antrenamentele erau conduse de coechipierul, prietenul, polisportivul Costy, care introdusese ca elemente noi în pregătire încălzirea înainte de joc și antrenamentele de omogenizare pe cupluri trăgător-ridicător, atunci fiind încă în vogă formula cu trei trăgători și trei ridicători.

Jocurile au fost precedate de două evenimente însemnate în viața noastră de voleibaliști: pregătirea cinci zile în comun — fiind cantonați în Căminul studenților mediciniști — și solemnitatea înmînării echipamentului de concurs: cele două maiouri și treningul cu ecuson și cu „ROMÂNIA" pe piept.

Desfășurarea Jocurilor Balcanice, primele noastre evoluții internaționale, a fost o adevărată sărbătoare. Tribune pline, entuziaste, partide disputate și încununate de succes deplin: 3–0 cu Albania, 3–1 cu Bulgaria, 3–1 cu Iugoslavia și, implicit, cîștigarea primei Balcaniade de volei. Îmi amintesc că jocul cu Iugoslavia a fost cel mai greu. Iugoslavii foloseau unele elemente tactice necunoscute nouă: apărarea cu centrul doi retras, atacul din pase în urcare etc. și beneficiau de forța de atac a unui jucător complet, dr. Kovacevici. Ceea ce a determinat succesul nostru în acest joc a fost alternarea atacurilor în forță cu mingile plasate de către ridicători între cele două linii. Satisfacția a fost cu atît mai mare, cu cît și echipa feminină a ocupat tot locul I.

Acesta a fost începutul contactelor internaționale, un început care avea să fie o piatră de hotar în dezvoltarea unuia din cele mai îndrăgite sporturi de la noi din țară.

Gheorghe CONSTANTINESCU
antrenor emerit

Amintiri de la cea mai strălucitoare victorie a voleiului nostru:

ÎN VÎRFUL IERARHIEI EUROPENE

Multe au fost motivele de mîndrie pe care voleiul nostru ni le-a oferit de-a lungul anilor, în primul rînd nouă celor care ne-am petrecut viața în jurul fileului, apoi tuturor celor care ne-am bucurat mai mult sau mai puțin apropiați de acest joc. Argint și bronz la multe ediții ale campionatelor mondiale, aur la europene, precum și în „Cupa campionilor europeni", dominată, clar, la masculin, de formațiile de club românești, numeroase locuri I în atîtea alte competiții, zeci și zeci de satisfacții care ne-au făcut să iubim și mai mult voleiul. Dar una se ridica, neîndoios, deasupra tuturor celorlalte, dînd strălucire de aur anului voleibalistic românesc 1963 și în general sportului nostru. În acest an, elita voleiului masculin european (și am putea spune, fără greș, mondial) s-a adunat la București pentru a restabili ierarhia bărînului continent: șaptesprezece echipe naționale țintind medaliile de aur sau urcarea de trepte pe scara, de la an la an, variabilă a valorilor. Dintre acestea, nouă aveau să lupte împotriva echipei țării noastre, gazda acelei ediții, cu o ardoare și o concentrare mult sporite. Îmi amintesc — și sînt sigur că mulți dintre dv, stimați cititori, vă puteți rememora — meciurile dramatice cu cele mai îndrituite pretendente la rîvnitul titlu. Ne amintim cum băieții noștri au trecut, rînd pe rînd, cu mai multe sau mai puține eforturi colective, de cele 9 „obstacole" care îi despărțeau de locul unde îi așteptau medaliile de aur. Și finalul acela, finalul emoțiilor, finalul lui „a fi sau a nu fi", trăit deopotrivă de jucători și de noi toți, care îi priveam și-i încurajam la ultimul pas spre aur... În fine ultimul fluier al arbitrului pe fundalul tribunelor care purtau parcă în undele ei sonore exclamația: aur! aur! aur!... Nu era decît o sugestie auditivă, dar cît de frumos suna în timpanele și în inimile noastre! Atunci, întreaga sală Floreasca a fost un ecou al acelor scurte exclamații, care au persistat timp de 4 ani, ca un memento al celui mai strălucit „exploit" al voleiului nostru. România — campioană a Europei la volei masculin! Ce a fost? Ce a adus această mare performanță? Dorința, puterea, Gărurea, superioritatea sportivă arătată de „cei 12": HORAȚIU NICOLAU, GHEORGHE FIERARU, AUREL DRAGAN, IULIU SZOCS, EDUARD DERZEI, MIHAI GRIGOROVICI, DAVILA PLOCON, WILHELM SCHREIBER, MIHAI COSTE, NICOLAE BARBUȚA, CONSTANTIN GANCIU, MIHAI CHEZAN, atît de bine dirijați de iscusitul antrenor NICOLAE SOTIR.

Ecourile marii victorii s-au stins la ediția următoare, la Istanbul, rămînînd doar amintirea...

Și, cu toate că de atunci marele reviriment încă nu s-a produs, cred că voleiul nostru are resurse pentru a recîștiga prestigiul de care s-a bucurat ani de-a rîndul în arena internațională. Trebuie doar ca actualii componenți ai lotului reprezentativ să aibă mereu în față exemplul celor care, prin seriozitate, muncă și dăruire, au reușit să obțină calificativul de cei mai buni din Europa.

Numai astfel se poate recîștiga ceea ce s-a pierdut...

Nicolae MATEESCU

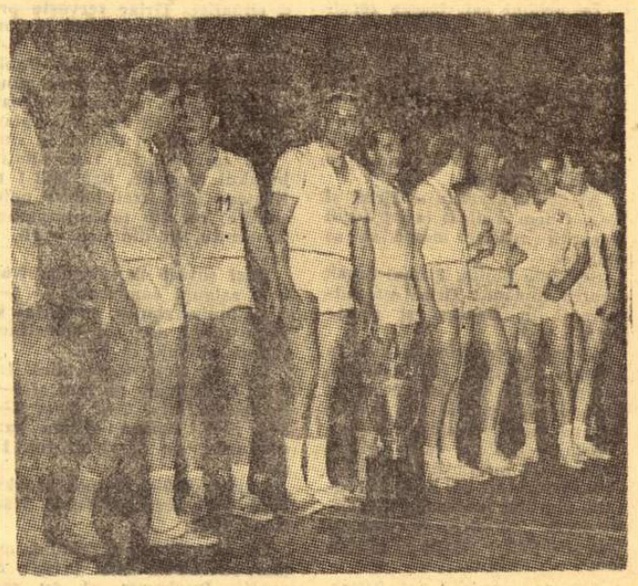

DINAMO BUCUREȘTI... și Cupa campionilor Europei a trecut din calea Giulești în șoseaua Ștefan cel Mare, unde a rămas 2 ani consecutiv...

SCURTĂ ISTORIE A CELOR 5 CUPE...

În 1960, ziarul polonez de specialitate „Przeglad Sportowy" a instituit o cupă de cristal — de fapt, o „piramidă" uriașă, de 12 kg, făurită în tradiționalele sticlării din Szklarska Poremba — trofeu-challenge destinat acelei echipe masculine de volei, campioană națională, care se va fi dovedit, anual, cea mai în formă de pe continent... Într-un cuvînt, se născuse „Cupa campionilor europeni" la volei masculin...

...S-au scurs primele 10 ediții ale acestei atît de gustate competiții europene, care an de an a adunat în jurul fileului întreaga elită a voleiului bătrînei Europe, și la această cifră jubiliară facem un bilanț al succeselor românești.

★

Sîmbătă, 15 iulie 1961, Moscova... Sala de gimnastică a clubului T.S.K.A. e arhiplină deși, nu departe, pe Lujniki, cei mai aleși atleți ai momentului se întreceau în acea superbă încleștare a secundelor și centimetrilor care a fost meciul U.R.S.S. — S.U.A. E aproape ora 21,00... Al doilea meci T.S.K.A. — Rapid București, din cadrul finalei „C.C.E.", a ajuns la momentul crucial: este 2–2 la seturi și 10–10 în ultimul set, decisiv.

La București, Rapidul cîștigase clar, cu 3–1... Dar acum?

Drăgan ridică, Nicolau se înalță cu pieptul pînă la fileu, Mondzelevski și Cesnokov sar la blocaj, mingea trece, Farahov pionjează... Prea tîrziu... Rapid 11, T.S.K.A. 10...

...Mai trec 10 minute... Antrenorul bucureștenilor, G. Petrescu, a uitat de interdicția, scrisă cu litere uriașe pe fiecare perete: „fumatul interzis!", și-a aprins o țigară, dar nimeni nu l-a observat... Între timp scorul a devenit 14–10.

Același „traseu" și din nou Horațiu Nicolau trage necruțător: 15–10! RAPIDUL A CÎȘTIGAT PRIMA CUPĂ A CAMPIONILOR EUROPENI DIN ISTORIA VOLEIULUI ROMÂNESC.

Galeria românească, condusă de proiectantul Puiu Dragomirescu de la IPCMC, scandează: Ra-pid, Ra-pid. Notăm. cu majuscule, numele celor șase făuritori ai succesului: NICOLAU, DRĂGAN, PAVEL, GRIGOROVICI, FIERARU, PLOCON.

Drumul victoriilor românești în Cupa europeană a voleiului masculin a fost deschis...

★

Doi ani mai tîrziu, la 26 mai, la București, Rapid și T.S.K.A. se reîntîlnesc în finală... De data aceasta, ascendentul material aparține jucătorilor sovietici, creditați la Moscova, în partida tur, cu 3–1. Se joacă la setaveraj, deci elevii lui Șt. Roman au neapărat nevoie de o diferență de... forfait! La 3–1 pentru Rapid se joacă al treilea meci...

...Stăm de vorbă cu Drăgan, ultimul mohican din echipa de aur a Giuleștiului:

— Dacă-mi mai amintesc de meciul din 1963? Cum să nu... Ne bătuserăm cu 3–1 în jocul întîi. La București, sarcina devenise extrem de dificilă, dar i-am învins cu 3–0 și am cîștigat „Cupa"...

Încolo, ce să vă spun? Echipa noastră a mers ca un ceas, sovieticii n-au făcut în tot meciul decît 18 puncte: 7, 4, 7... Asta a fost tot"...

A doua zi, pe Calea Giulești, suporterii se îmbulzeau să vadă de aproape o veche cunoștință: „piramida" de cristal...

★

În 1965, cea de a treia și ultima „Cupă" pentru Rapid: la Bruxelles, la 14 iunie, 3–2 cu Minior Pernik, campioana Bulgariei, în cel de al treilea meci.

Noutăți: doctorul Jean Ponova la cîrma echipei și speranța Costinescu, prima rezervă a „bătrînei gărzi care moare, dar nu se predă..."

Partida ultimă a stat mult timp sub semnul totalului echilibru valoric: bulgarii au condus cu 2–1 la seturi, dar Drăgan și compania, cu o ultimă zvicnire, au cîștigat două seturi consecutive cu 15–7... Pentru a treia oară, rapidiștii bucureșteni erau declarați cei mai buni - clubmani ai voleiului continental, iar cupa de cristal se transfera definitiv în Giulești...

Dar această „bătrînă doamnă", care era Rapidul, dădea semne tot mai vizibile de oboseală. În Giulești începea epoca de declin... Dar Rapidul își făcuse cu prisosință datoria!

...Și a venit rîndul lui Dinamo! În anul următor, într-o splendidă înserare de mai, sub cocheta cupolă a pavilionului expoziției naționale, în atmosfera cea mai zgomotoasă a unei galerii extaziate, Dinamo izbutea a doua victorie în meciul cu eterna ei rivală, Rapid, în finala „C.C.E.": 3–2 (9, –10, –10, 9, 8), după ce în prima confruntare izbînda îi revenise cu 3–1.

Victorioși: CORBEANU, TIRLICI, STOIAN, COZONICI, DERZEI, SCHREIBER, SMERECINSCHI, GANCIU — „băieții" lui Sebastian Mihăilescu.

Poate că s-ar fi cuvenit să comentăm, în două vorbe, partida cu pricina... Ne-am gîndit, însă, că meciul nu a fost încă uitat — avem această certitudine — de iubitorii voleiului, cei care literalmente au asediat atunci, joi 19 mai 1966, casele de bilete și că cea mai fidelă retrăire ne-o pot oferi cuvintele arbitrului iugoslav R. Trhulici: „A învins Dinamo, dar victoria cea mai mare este a voleiului românesc".

★

În 1967, Dinamo a păstrat „Cupa", dispunînd din nou de Rapid, în capătul a trei meciuri electrizante: 3–0, 1–3, 3–1, superbă pledoarie pentru frumusețea și plasticitatea fazelor de volei.

Dl. Olivier Bruyr, secretarul Comisiei Europene a F.I.V.B., recunoștea după finală: „Îmi pare rău că n-am avut două cupe. Ambele formații ar fi meritat cîte una... Niciodată n-am văzut spectatori atît de entuziaști!"

Fusese a doua finală continentală „în familie" și asta spunea totul...

Laolaltă, Tirlici și Drăgan, Fieraru și Ganciu, Nicolau și Papugiu, Smerecinschi, Corbeanu și Drăgan — toți demni de cea mai frumoasă pagină din istoria voleiului românesc. Bravo băieți!

MÎNDRIE ȘI SPERANȚE...

Calendarul ne arată că sînt cincizeci de ani de cînd în țara noastră se joacă volei — incontestabil unul din sporturile care au oferit cele mai mari satisfacții publicului românesc.

Într-adevăr, în condițiile noi, create în a doua jumătate a vîrstei împlinite anul acesta, sportivii noștri au obținut rezultate care îi situau la nivelul cei mai înalt al ierarhiei mondiale.

Să citățm dintre momentele cele mai memorabile ale perioadei recente primele două seturi cîștigate reprezentativei Uniunii Sovietice în 1953, locul doi obținut la mondialele de la Paris în 1956, finalele, exclusiv românești, în 1966 și 1967 ale „C.C.E.", titlul european cîștigat la București în 1963.

Era, desigur, de dorit ca prezentul jubileu să coincidă cu un moment de vîrf al voleiului românesc, dar dacă n-a fost așa, nu trebuie, totuși, să ascundem realitatea, aceea că aniversarea găsește acest sport într-o situație dificilă, în care se depun eforturi pentru realizarea bazei unor performanțe viitoare. Este un moment de eclipsă...

S-a întîmplat și în alte sporturi și s-a întîmplat și la alții: componenții unei echipe de „aur" se retrag și înlocuitorii, fireste, nu apar la timp. Într-o perioadă, elementele dotate sînt mai puține la număr, sau mai greu de depistat. În sfîrșit, nu sîntem singurii care aspirăm la culmile măiestriei într-o anumită etapă, eforturile altora se pot bucura de mai mult succes. Într-o asemenea situație, preocupați, dar nu alarmați, trebuie să pornim cu seriozitate și răbdare în aplicarea unei politici de perspectivă, urmărind redresarea, revenirea pe primul plan al valorilor mondiale.

Aici, amintirile glorioase ale perioadei încă recente se dovedesc a fi legate de speranțele noastre de viitor. A fost posibil, ba chiar în mai multe rînduri, să formăm echipe de „aur".

Ne-am dovedit înzestrarea pentru acest sport. Împlinirea deziderateior pomenite este, în orice caz, un lucru care depinde, în primul rînd, de noi, de hotărîrea și de priceperea cu care vom acționa în viitor.

Încălziți de amintirea succeselor, atenți și serios preocupați de căutările prezente — iată starea de spirit în care trebuie să ne găsească jubileul de 50 de ani ai voleiului românesc.

Marcel RUSESCU
maestru al sportului

PIAȚA ROMANĂ DIN BUCUREȘTI — LEAGĂNUL VOLEIULUI ROMÂNESC

Relatările unuia din pionierii acestui sport,
ing. ALEXANDRU PARISIANU

Inginerul ALEXANDRU PARISIANU se consideră — pe bună dreptate — drept unul dintre cei care au contribuit nemijlocit la introducerea voleiului în România. Acest lucru se întîmpla cu 5 decenii în urmă, pe cînd remarcabilul nostru interlocutor de astăzi avea 16 ani, fiind încă elev la gimnaziu. Cu ocazia împlinirii unei jumătăți de secol a voleiului românesc, ne-am adresat inginerului Al. Parisianu (fost, între 1945—1949), președinte al federației române de specialitate) cu rugămintea de a depăna pentru cititorii ziarului nostru amintiri legate de momentele incipiente ale acestui sport pe meleagurile noastre. Așadar, să-l ascultăm...

Era în anul acela o toamnă blîndă, cu un soare molcom, atît de molcom încît începerea școlii, care bătea la ușă, nu ne făcea, zău, nici o plăcere...

Într-o bună zi, unul dintre băieți — eram numai elevi de liceu, cu excepția unui singur student — a adus o carte, în englezește, despre jocul de volei — carte pe care am păstrat-o apoi cu sfîințenie, dar pe care bombardamentele celui de-al doilea război mondial mi-au prefăcut-o în scrum... Ei bine, după acest îndreptar — e drept, rudimentar în comparație cu manualele și compendiile și almanahurile de astăzi — ne-am apucat să încropim un teren, căci aceasta era greutatea cea mare. Aveam o minge, procurasem și o plasă subțire, mai subțire chiar decît cea utilizată astăzi și mai... lungă, dar greul cel mare era terenul. În sfîrșit, am găsit ceva mulțumitor, pe strada Căderea Bastiliei, în curtea casei cu numărul 17. Am măsurat curtea în lung și-n lat și am ajuns la concluzia că trebuie îndepărtate niște tufișuri. Abia după ce am făcut-o și pe asta am constatat, cu tristețe, că terenul cu pricina era înclinat, partea din fundul curții fiind mai înaltă decît cea dinspre stradă. Dar am rezolvat și dificultatea aceasta: cum se juca cu posturi fixe, fără „rotație", alcătuiam două echipe după principii de... înălțime: cei mai înalți, mai voinici, jucau mereu spre stradă, ceilalți în partea de teren opusă!

Îmi aduc aminte cîte dificultăți am întîmpinat cu agățarea plasei: ar fi trebuit suspendată la 2,44 m, dar noi n-am reușit să ridicăm așazisul fileu pînă acolo, căci el era prins între ...un copac și o scîndură de stejar adusă de unul dintre noi dintr-o curte și înfiptă în pămînt!

Știți, de cîte ori mă duc la Floreasca sau aiurea și văd fileul, scripeții, marcajul, cronometrul și tabela de scor electrică, îmi revin — spontan — în minte momentele acelea de început, de copilărie a voleiului românesc...

Ah, ce echipament purtam! Fiecare ce putea, cu remarca că în picioare cei mai mulți dintre noi — și toți eram elevi, la „Cantemir", „Spiru Haret", „Lazăr", „Sava" — aveam ghete. Ghete dintr-astea ce se poartă acum iarna! Ce să-i faci, tenișii încă nu existau, pantofii erau încă o „trufanda" și nu-și permiteau mulți părinți să-i cumpere, iar desculți nu puteam juca căci terenul era plin cu ghimpi sau cioburi...

Mi-aduc aminte că în anul următor s-a organizat, pe terenul nostru, un fel de campionat, pe care l-au cîștigat cei de la Cantemir, în primul rînd, pentru că erau... cei mai voinici!

Apoi, pe nesimțite voleiul s-a răspîndit, găsind adepți între numeroșii spectatori ocazionali ai terenului din „Căderea Bastiliei" și prin 1921—22 s-au înmulțit locurile unde se practica acest sport. Cu toate acestea, pot afirma acum, după atîția ani, că zona din jurul Pieții Romane — în special bulevardul Ana Ipătescu, pe care s-au încropit 3—4 terenuri — a fost leagănul voleiului românesc.

Cîteva nume ale primilor jucători? Știu eu, e greu, acum peste atîția ani, mai ales că mulți dintre ei ne-au părăsit. Totuși, mi-i amintesc pe Mănciulescu, Nae Alexandrescu, Bălteanu, Mera, Cicero Danielescu, apoi doctorul Pîrvulescu, orge Niculescu, Sandu Gruia și abia prin '29—30 pe Gicu Constantinescu, actualul antrenor de la Dinamo, pe Costi Heroid **și mulți alții...**

Pagină realizată de:
Ovidiu IOANIȚOAIA
și Aurelian BREBEANU

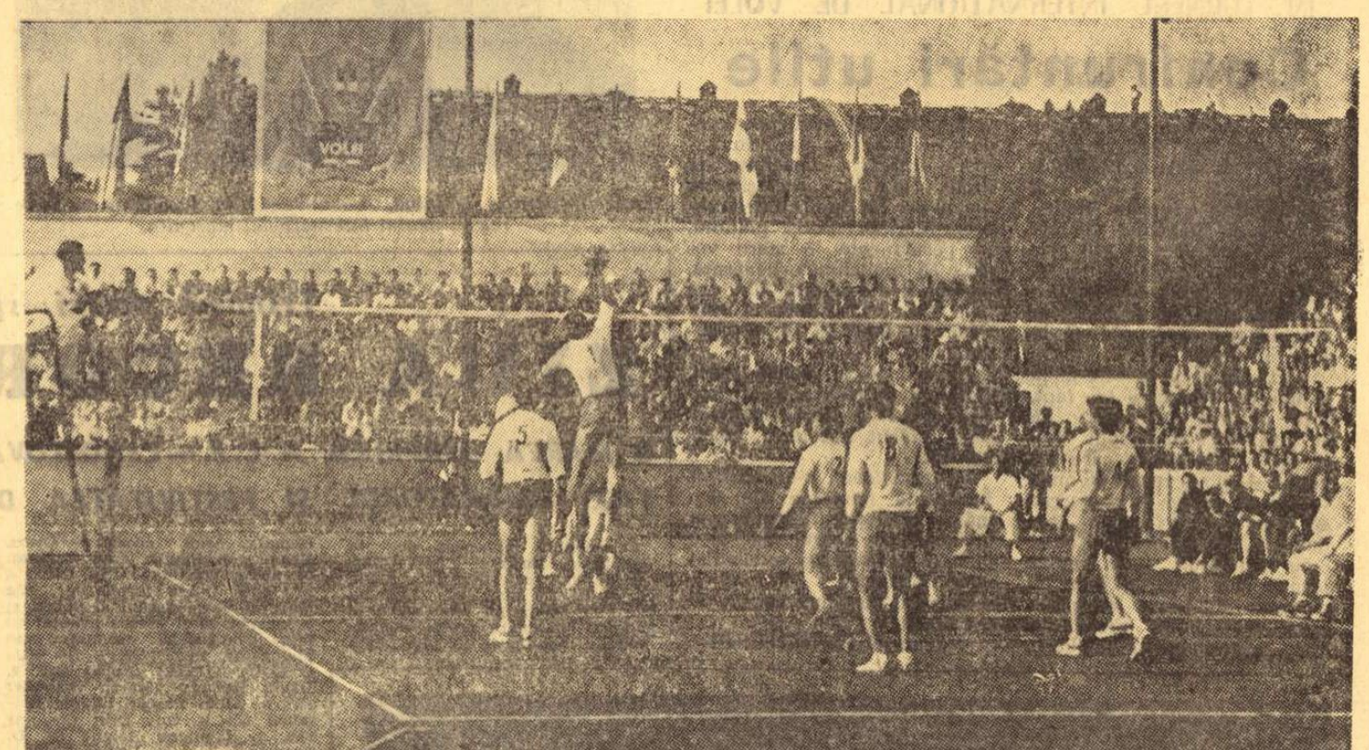

Fotografie-pledoarie pentru volei. Argumente? Spectaculozitate, dinamism, încordare și — o tempora — tribune arhipline...

JUCĂTORI LEGITIMAȚI: peste 20 000, dintre care 13 784 activi.

ECHIPE afiliate federației: peste 300.

ANTRENORI calificați: 600, dintre care 300 activi (3 antrenori emeriți).

ARBITRI: 982, dintre care 15 internaționali, 26 de categorie republicană și 44 de categoria I.

FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE VOLEI A FOST ÎNTEMEIATĂ ÎN SEPTEMBRIE 1928.

AGENDA MARILOR PERFORMANȚE:

ECHIPE DE CLUB:
— **RAPID BUCUREȘTI** (masculin) — de trei ori cîștigătoare (în 1961, 1963, 1965) și de trei ori finalistă (în 1960, 1966, 1967) a „Cupei campionilor europeni";

— **DINAMO BUCUREȘTI** (masculin) — de două ori cîștigătoare (în 1966, 1967) și o dată finalistă (1968) a „C.C.E.";

— **STEAUA BUCUREȘTI** (masculin) — finalistă (în 1969) a „C.C.E."

ECHIPE REPREZENTATIVE:

1946: campioană balcanică — masculin și feminin: **1950:** locul II (masculin) la Campionatele

PALMARES

mondiale universitare (Praga); **1952:** locul IV (masculin) la Campionatele mondiale (Moscova); **1953:** locul II (masculin) C. M. Universitare (București); **1954:** locul II (feminin) la C. M. Universitare (Budapesta); **1955:** locul II (masculin) la Campionatele europene (București) și locul III (feminin) la C.M. Universitare (Varșovia); **1956:** locul II (masculin și feminin) la Campionatele mondiale (Paris); **1957:** locul I (masculin) și locul III (feminin) la C. M. Universitare (Paris); **1958:** locul II (masculin) la Campionatele europene (Praga); **1959:** locul II (masculin) la Jocurile Mondiale Universitare (Torino); **1960:** locul III (masculin) la Campionatele mondiale (Bello Horizonte — Brazilia); **1962:** locul I (feminin) la Festivalul mondial al tineretului și studenților (Helsinki) și locul III (masculin) la Campionatele mondiale (Riga); **1963:** locul I (masculin) și locul III (feminin) la Campionatele europene (București); **1965:** locul II (feminin) la Universiadă (Sofia); **1966:** locul II (masculin) la Campionatele mondiale (Praga); **1968:** locul I (masculin) la Turneul speranțelor olimpice (Pisek — Cehoslovacia).